

DE UITZICHTLOZEN

www.meulenhoff.nl

Nicolas Mathieu

De uitzichtlozen

ROMAN

Vertaald door Reintje Ghoos en
Jan Pieter van der Sterre

MEULENHOF

De vertalers ontvingen voor deze vertaling een werkbeurs van het Nederlands Letterenfonds.

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

ISBN 978-90-290-9345-3

ISBN 978-94-023-1320-8 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Leurs enfants après eux*

Omslagontwerp: Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: Alexa Brunet, *Jeunes se baignant dans le canal de la Somme à Cappy*, 2009-2010 c/o Pictoright Amsterdam 2019

Vormgeving binnenwerk: Adriaan de Jonge

Auteursfoto © Bertrand Jamot

© 2018 Nicolas Mathieu, Actes Sud. Published by special arrangement with Actes Sud in conjunction with their duly appointed agent 2 Seas Literaty Agency

© 2019 Nederlandse vertaling Reintje Ghoos, Jan Pieter van der Sterre en Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Oscar

*Aan anderen wordt niet meer gedacht,
ze zijn verdwenen alsof ze nooit hadden bestaan,
alsof ze nooit waren geboren;
en zo verging het ook hun kinderen.*

Wijsheid van Jezus Sirach, 44:10

I

1992

Smells Like Teen Spirit

I

Anthony stond op de oever en keek recht voor zich uit.

Het water van het meer, loodrecht onder de zon, was zo dik als olie. Af en toe kwam er een rimpeling in dat fluweel, dan zwom er een karper of een snoek langs. De jongen snoof. Er hing een moddergeur van aarde die vervuld is van loodzware hitte. Op zijn al brede rug was in de maand juli een massa sproeten verschenen. Hij droeg alleen een oud voetbalbroekje en een fake-Ray-Ban. Het was bloedheet, maar dat verklaarde niet alles.

Anthony was net veertien geworden. Rond theetijd werkte hij een hele baguette met La Vache qui Rit-smeerkaas naar binnen. 's Nachts schreef hij soms liedjes, met zijn koptelefoon over zijn oren. Hij had stomme ouders. In september ging hij naar de vierde.

Zijn neef maakte zich intussen niet druk. Hij was half weggedommeld, languit op zijn handdoek, die mooie die hij in het jaar van het vakantiekamp had gekocht op de markt van Calvi. Zelfs liggend was hij groot. Iedereen schatte hem grif een jaar of drieëntwintig. Zijn neef profiteerde trouwens van dat vermoeden om op plekken te komen waar hij niet had mogen zijn. Cafés, discotheken, meisjes.

Anthony trok een peuk uit het pakje dat hij in zijn korte broek had laten glijden en vroeg zijn neef naar zijn mening, vond hij soms ook niet dat ze zich stierlijk verveelden?

Zijn neef gaf geen kik. Onder zijn huid waren zijn spieren mooi afgetekend. Soms landde er een vlieg op zijn okselplooi. Dan trilde zijn huid als die van een paard dat wordt geplaagd door een horzel. Anthony zou het liefst ook zo zijn geweest, fijngebouwd en met een geprofileerde borstkas. Elke avond deed hij push-ups en buikspieroefeningen op zijn kamer. Maar hij was niet van dat soort. Hij bleef vierkant, massief, een biefstuk. Op school had een surveillant hem op een keer onderhouden over een leuke voetbal. Anthony had gezegd hem bij de uitgang te willen

spreken. Die vent was nooit op komen dagen. Bovendien was de Ray-Ban van zijn neef echt.

Anthony stak zijn peuk aan en zuchtte. Zijn neef wist best wat hij wilde. Anthony zeurde hem al dagen aan zijn kop om te gaan kijken in de buurt van het blotebilenstrand, dat ze trouwens zo hadden gedoopt uit een overmaat aan optimisme, want je zag daar bijna alleen topless meisjes, en dan nog. Anthony was in elk geval volledig geobsedeerd.

‘Kom op, laten we gaan.’

‘Nee,’ gromde zijn neef.

‘Kom op. Asjeblief.’

‘Straks. Ga gewoon maar zwemmen.’

‘Je heb gelijk...’

Anthony staaarde met zijn rare, scheve blik naar die grote plas. Zijn linker ooglid had last van een soort luiheid en hing halfdicht, waardoor hij een enigszins verwrongen gezicht had met continu een norske uitdrukking. Een van de dingen die niet klopten. Net als die warmte, waar hij last van bleek te hebben, en dat te smalle, hopeloze lijf, die schoenmaat 43 en al die puistjes die op zijn gezicht groeiden. Zwemmen... Hij bakte ze bruin, zijn neef. Anthony spuugde tussen zijn tanden door.

Een jaar geleden was Colin junior verdronken. Op 14 juli, nationale feestdag, makkelijk te onthouden. Die avond waren de mensen uit de buurt in groten getale naar de oever van het meer en de bossen gekomen om het vuurwerk bij te wonen. Er waren kampvuren en barbecues. Zoals altijd was er kort na middernacht een vechtpartij uitgebroken. De verlofgangers uit de kazerne vielen de Arabieren uit de nieuwbouwwijk aan en daarna waren de grove koppen van Hennicourt erbij betrokken geraakt. Ten slotte hadden vaste campinggasten, vooral jongelui, maar ook een paar gezinshoofden, roodverbrande Belgen met een dikke pens, zich op hun beurt ermee bemoeid. De volgende dag lagen overal fastfoodverpakkingen, stukken hout met bloedvlekken, gebroken flessen en er zat zelfs een Optimist uit de watersportclub vastgeklemd in een boom; niet gering. Colin junior was daarentegen niet teruggevonden.

Toch had laatstgenoemde de avond doorgebracht aan het meer. Dat stond vast, want hij was met zijn maten gekomen, die alle drie nadien een getuigenverklaring hadden afgelegd. Doodgewone gasten, ze heet-

ten Arnaud, Alexandre en Sebastien, waren net van school en hadden zelfs geen rijbewijs. Ze waren gekomen om de traditionele knokpartij mee te maken, zonder de bedoeling ook zelf op de vuist te gaan. Maar ze raakten op een gegeven moment in het krijgsgewoel verwickeld. Het vervolg was in vaagheid gehuld. Verschillende getuigen hadden een jongen gezien die gewond leek. Er werd gesproken over een t-shirt vol bloed, en ook over een wond aan een keel, een soort open mond met vloeibare, zwarte dieptes erachter. In de verwarring had niemand zich geroepen gevoeld hem te helpen. 's Morgens was Colins bed leeg.

De dagen daarna had de prefect een klopjacht georganiseerd in de omringende bossen, terwijl duikers het meer afzochten. Urenlang hadden ramptoeristen de oranje rubberboot zien varen. De duikers tuimelden met een verre plons achterover en daarna was het een kwestie van wachten, in doodse stilte.

Er werd gezegd dat moeder Colin in het ziekenhuis lag, onder de valium. Er werd ook gezegd dat ze zich had verhangen. En dat ze op straat was gezien, waar ze rondwaalde in haar nachtpon. Vader Colin werkte bij de gemeentepolitie. Omdat hij jager was en iedereen uiteraard dacht dat de Arabieren het hadden gedaan, werd er min of meer gehoopt op een afrekening. De vader was die gedrongen kerel die in de boot van de brandweer bleef, met zijn kale hoofd in de brandende zon. Vanaf de oever keken mensen naar hem, zijn roerloosheid, die ondraaglijke kalmte en zijn schedel die langzaam rijp werd. Dat geduld had iets weerzinwekkends, vond iedereen. Men had graag gezien dat hij iets deed, op zijn minst bewoog, een pet opzette.

Waar de bevolking zich achteraf erg aan had gestoord, was dat portret in de krant. Op de foto had Colin junior een verstandige maar niet fraaie, bleke kop, eerlijk gezegd een echt slachtofferhoofd. Zijn haar krulde aan de zijkanten, zijn ogen waren bruin en hij droeg een rood t-shirt. In het artikel stond dat hij zijn eindexamen had gehaald cum laude. Als je zijn familie kende, was dat toch een prestatie. Wie had dat gedacht, zei Anthony's vader.

Uiteindelijk werd het lichaam niet gevonden en was vader Colin zonder veel commotie weer naar zijn werk gegaan. Zijn vrouw had zichzelf niet verhangen of zo. Ze had alleen maar pillen genomen.

In elk geval had Anthony geen zin daar in de plomp te gaan zwemmen.

Zijn peuk siste even toen hij het wateroppervlak raakte. Hij keek op naar de lucht, werd verblind en fronste zijn wenkbrauwen. Even vonden zijn oogleden een evenwicht. De zon stond hoog, waarschijnlijk was het drie uur. De peuk had een onaangename smaak op zijn tong achtergelaten. De tijd wou voor geen meter verstrijken. Tegelijk naderde het nieuwe schooljaar op volle snelheid.

‘Fuck...’

Zijn neef ging rechtop zitten.

‘Je zeurt.’

‘Ik verveel me, tjezus. Elke dag geen reet uitvoeren.’

‘Nou, oké dan...’

Zijn neef sloeg zijn handdoek over zijn schouders, stapte op zijn mountainbike en reed weg.

‘Vooruit, opschieten. We gaan.’

‘Waarheen?’

‘Opschieten zei ik.’

Anthony stopte zijn handdoek in zijn oude Cheignon-rugzak, haalde zijn horloge uit een sneaker en kleeedde zich snel aan. Hij had zijn crossfiets net rechtop gezet toen zijn neef over de weg rond het meer verdween.

‘Wacht op mij, fuck!’

Van kindsbeen af was Anthony niet van hem weg te slaan. Tussen hun moeders was het in hun jongere jaren ook dikke mik geweest. De meisjes Mougel, zo werden ze genoemd. Ze hadden een hele tijd de bals van het kanton afgestroopt tot ze de grote liefde vonden, en hup in het huwelijksbootje stapten. H el ene, Anthony’s moeder, had een zoon van Casati gekozen. Irène had het nog slechter getroffen. Hoe dan ook, de meisjes Mougel, hun kerels, neven en nichten, de schoonfamilies, het was  en pot nat. Om dat te beseffen hoefde je maar te zien hoe het functioneerde bij bruiloften, bij begrafenissen, met kerst. De mannen spraken weinig en stierven vroeg. De vrouwen verfden hun haar en bekeken het leven met gestaag afnemend optimisme. Eenmaal oud geworden koesterden ze de herinnering aan hun man, die was gecrepeerd op zijn werk, in de kroeg of met stoflongen, en aan zoons die op de weg waren omgekomen, behalve dan als ze hun koffers hadden gepakt. Irène, de moeder van zijn neef, hoorde juist tot die categorie van in de steek gela-

ten echtgenotes. Zijn neef was snel gegroeid, omhooggeschoten. Op zijn zestiende kon hij gras afrijden, autorijden zonder rijbewijs, eten maken. Hij mocht zelfs op zijn kamer roken. Hij was onverstoorbaar en zelfverzekerd. Anthony zou hem naar de hel hebben gevolgd. Daarentegen zag hij de manier waarop ze bij hem thuis leefden minder zitten. Zijn gezinsleden vond hij uiteindelijk erg klein, wat betreft lichaams- lengte, situatie, verwachtingen, en zelfs wat betreft hun tegenslagen, die divers en conjunctureel waren: ontslag, scheiding, overspel en kanker. Kortom, ze waren normaal, en alles wat daarbuiten bestond werd als betrekkelijk onaanvaardbaar beschouwd. Zo groeiden de gezinnen, op grote betonvloeren vol woede en souterrains vol samengeklonterd leed, dat onder invloed van Pastis midden onder een feestmaal ineens kon opspelen. Anthony voelde zichzelf er steeds meer boven staan. Hij droomde ervan de benen te nemen.

Ze kwamen al snel bij de voormalige spoorlijn en zijn neef liet zijn fiets achter in de brandnetels. Daarna hurkte hij neer op de rails en keek even naar recreatiecentrum Léo-Lagrange, dat net onder de spoordijk lag. Het botenhuis stond wijd open. Geen hond te zien. Anthony zette zijn crossfiets neer en liep naar hem toe.

‘D’r is niemand,’ zei zijn neef. ‘We nemen een kano en dan gaan we.’

‘Zeker weten?’

‘We gaan d’r toch zeker niet zwemmend heen?’

En zijn neef sprong door de bramen en het onkruid het talud af. Anthony volgde. Hij was bang, heerlijk.

Eenmaal in de hangar kostte het een paar seconden om te wennen aan het halfduister. Er lagen notendoppen, een 420, en er hingen kano’s aan een metalen rek. Reddingsvesten aan hangertjes verspreidden een sterke mufte geur. Door de wijd open deuren konden ze het strand zien, het glinsterende meer, het vlakke landschap, als een filmscherm dat in het natte duister was uitgesneden.

‘Kom op, die daar nemen we.’

Ze tilden de kano die zijn neef had gekozen precies gelijk op en grepen de peddels. Voordat ze de koelte van de schuur verlieten, bleven ze even staan. Lekker was het daar. In de verte trok een windsurfplank een heldere groef door het wateroppervlak. Er kwam niemand. Anthony

voelde de benevelende duizeligheid van vlak voor rare fratsen. Net als toen hij ging jatten bij de Prisunic of gevaarlijke toeren uithaalde op de motor.

‘Kom op. We gaan,’ zei zijn neef.

En ze schoten vooruit, met de kano op de schouder en de peddels in de hand.

Over het algemeen werd het recreatiecentrum Léo-Lagrange bezocht door vrij onschuldige kinderen, die daar werden gedropt door hun ouders in afwachting van het nieuwe schooljaar. Zo maakten ze de stad niet onveilig, maar hadden ze de mogelijkheid paard te rijden en te waterfietsen. Op het eind was er een feest en dan waren ze allemaal aan het tongzoenen en dronken ze stiekem alcohol; de cleverste jongelui wisten zelfs een monoski te versieren. Maar er zaten altijd wel een paar ongelofelijke mafkezen bij, uit de klei getrokken, taaie lefgozertjes, die gedrild waren met de bullenpees. Als die op je nek sprongen, kon het misgaan. Anthony probeerde er niet te veel over na te denken. De kano was zwaar. Ze moesten volhouden tot aan de kust, hoogstens dertig meter. De boot zaagde in zijn schouder. Hij klemde zijn tanden op elkaar. Toen bleef zijn neef met zijn voeten achter een wortel haken en dook de neus van de kano de grond in. Achter hem struikelde Anthony, die voelde hoe hij zijn hand openhaalde aan iets hards, een splinter of een punt die naar binnen stak. Op zijn knieën zittend keek hij naar zijn open hand. Die bloedde. Zijn neef stond al weer.

‘Kom op, we hebben geen tijd.’

‘Effe wachten. ’k Heb me pijn gedaan.’

Hij had zijn wond naar zijn lippen gebracht. Hij proefde bloed.

‘Opschieten!’

Er naderden stemmen. Ze draafden weer, hielden de boot zo goed en zo kwaad als het ging vast, met hun ogen strak op hun voeten gericht. Door de vaart die ze hadden stonden ze even later tot aan hun middel in het water. Anthony dacht aan zijn peuken en aan de walkman in zijn rugzak.

‘Erin!’ zei zijn neef, en hij duwde de kano naar dieper water. ‘Vlug.’

‘Hé!’ riep iemand achter hen.

Het klonk helder, mannelijk. Andere kreten volgden, steeds dichterbij.

‘Hé, terugkomen! Ho!’

Anthony hees zich zo goed en zo kwaad als het ging in de kano. Zijn neef gaf nog een laatste duw voordat hij er op zijn beurt in klom. Op de oever achter hen stonden een jochie in zwembroek en twee instructeurs te piepen.

‘Roeien nou. Kom op, we gaan!’

Na een paar aarzelingen vonden de jongens de juiste methode: Anthony peddelde aan bakboord, zijn neef aan stuurboord. Op het strand was een zwerm opgewonden, schreeuwende kinderen te zien. De instructeurs stormden de schuur in. Ze kwamen naar buiten met drie kano’s.

Gelukkig doorkliefde de boot van de neven soepel het meeroppervlak en dat was geruststellend. Ze voelden de weerstand van het water in hun schouders en een opwindende sensatie van snelheid onder hun voeten. Anthony zag een straaltje bloed langs zijn onderarm kronkelen. Hij liet de peddel even los.

‘Alles goed?’ vroeg zijn neef.

‘Niks aan de hand.’

‘Zeker weten?’

‘Ja ja.’

Vallende rode druppels hadden tussen zijn voeten een hoofd van Mickey Mouse getekend. In zijn handpalm gaapte een smalle snee.

Hij bracht hem naar zijn mond.

‘Roeien!’ zei zijn neef.

In de achtervolgende boten zaten steeds twee of drie volwassenen. Ze waren niet ver weg en Anthony begon weer hard te peddelen. De zon beukte op het zwarte meerwater en leek wel een miljoen witte scherven te maken. Anthony voelde het zweet over zijn voorhoofd en in zijn linker- en rechterzij biggelen. Op zijn rug was zijn hemd versmolten met zijn huid. Hij maakte zich zorgen. Misschien hadden ze de popo wel gewaarschuwd.

‘Wat gaan we doen?’

‘Ze volgen ons toch niet.’

‘Zeker weten?’

‘Roeien, fuck!’

Even later veranderde zijn neef van richting en stuurde langs de oever. Zo hoopte hij sneller bij Le Pointu te komen, de dunne strook land waar-

door het meer in tweeën werd gesneden. Voorbij die kaap zouden ze een paar minuten lang uit het zicht zijn.

‘Kijk,’ zei zijn neef.

Op de omliggende stranden waren badgasten opgestaan om het beter te kunnen zien en floten of riepen aanmoedigingen. Anthony en zijn neef gingen altijd naar dezelfde hoek, een vrij makkelijk bereikbaar strand, dat De Stortplaats werd genoemd. Naar verluidt kwam daar vlakbij een riool uit, wat verklaarde waarom zo weinig mensen het bezochten, zelfs midden in het hoogseizoen. Maar het meer telde er nog een paar. Achter hen was het strand van het centrum Léo-Lagrange. En dáár was het strand van de camping. Verderop was het Amerikaanse strand, waar de grove koppen zaten. En aan de andere kant van Le Pointu was de watersportclub, de mooiste plek, met sparren, bijna goudgeel zand, cabines en een bar zoals aan zee.

‘Voor elkaar, we zijn er,’ zei zijn neef.

Honderd meter verderop, aan hun rechterhand, was het silhouet van een vervallen hut die aan Staatsbosbeheer had toebehoord; daar begon Le Pointu. Ze keken achter zich om de afstand tot hun achtervolgers te meten, maar die kwamen niet meer vooruit en voor zover ze konden zien, waren de instructeurs heftig aan het discussiëren. Zelfs van een afstand kon je constateren dat er een gespannen sfeer heerste, en onenigheid. Op een gegeven moment stond er een figuur op om zijn standpunt te verdedigen en iemand zei hem weer te gaan zitten. Uiteindelijk vertrokken ze weer naar het recreatiecentrum. De neven glimlachten naar elkaar en Anthony permitteerde zich een opgestoken middelvinger, nu ze waren omgekeerd.

‘t Gaan we doen?’

‘Wat dacht jij?’

‘Ze zullen zeker de popo bellen.’

‘Nou en? Roeien.’

Ze voeren vlak langs de rand verder, door het riet. Het was na vieren en het licht werd minder fel. Gekwaak en andere geluiden stegen op uit de warboel van bladeren en takken in het stilstaande water langs de oevers. Anthony, die hoopte kikkers te zien, liet het oppervlak niet los met zijn ogen.

‘Gaat het, je hand?’

‘Ja hoor. Zijn we d’r bijna?’

‘Tien minuten.’

‘Fuck, dan was het echt superver.’

‘Had ik je gezegd. Jij kan alleen maar aan blote billen denken.’

Anthony stelde zich het strand al voor, een beetje zoals de plank met pornofilms in de videotheek. Daar glipte hij soms stiekem binnen, met angst in zijn maag, en spinsde zoveel hij kon voordat hij door een volwassene werd weggejaagd. Over het geheel genomen verdween zijn hang om meisjeslichamen te bekijken nooit. In zijn laden en onder zijn bed borg hij tijdschriften en video’s, om nog maar te zwijgen over de papieren zakdoeken. Op school waren al zijn vrienden hardnekkig van hetzelfde laken een pak. Ze werden er op den duur gek van. Als je er goed over nadacht waren de meeste ruzies trouwens daaruit te verklaren. Een blik in een gang en het hek was van de dam, hupsakee, vechtpartij, ze rolden over de tegels en scholden elkaar de huid vol. Sommige jongens lukte het los te komen van de meiden. En Anthony had een keer een meisje gekust, achter in de bus. Maar ze wilde niet dat hij haar borsten aanraakte. Hij had haar meteen gedropt. Nou spijt van, ze heette Sandra, had blauwe ogen en een mooi kontje in haar spijkerbroek.

Hij werd uit zijn overpeinzingen gewekt door de geluiden van een knalpot achter de hoge bomen. Meteen zaten hij en zijn neef als verstijfd. Ze kwamen hun kant op. Anthony herkende zonder moeite de Piwi’s 50 van het recreatiecentrum, kleine, narrige, kinderachtige crossbrommers. Het centrum bood al sedert lang een motoractiviteit aan. Dat was trouwens het grote succesnummer, veel meer dan de Jokari en de oriëntatiecursussen.

‘Ze rijden om over de weg.’

‘Ze zoeken ons, daar kan je zeker van wezen.’

‘Ze kunnen ons normaal gesproken niet zien.’

Toch hingen de neven niet de bink uit. Weggedoken in hun kano en met kloppend hart luisterden ze.

‘Doe je shirt binnenstebuiten,’ mompelde zijn neef.

‘Wat?’

‘Je t-shirt. Je ben op kilometers afstand te zien.’

Anthony trok zijn hemd met Chicago Bulls over zijn hoofd en schoof het onder zijn billen. Het scherpe geknetter van de brommers cirkelde

boven hun hoofd als een roofvogel. Ze zwegen, ongeduldig, roerloos. Er steeg een zoete geur op uit de vegetatie die aan het oppervlak lag te rotten, een geur die bleef hangen in hun zweet en ze jeuk bezorgde. Als hij eraan dacht wat daar allemaal rondkrioelde in dat halve moeras, huiverde Anthony.

‘We komen te laat,’ zei hij.

‘Kop dicht...’

De motoren verdwenen uiteindelijk, met achterlating van een vaag mekkerig geluid. De jongens gingen weer op weg, zo voorzichtig als Sioux, en toen ze langs Le Pointu voeren kregen ze zicht op de andere helft van het meer. Aan stuurboord was nu eindelijk het fameuze blotebillenstrand te zien. Het was grijs, lag ingesloten, was niet toegankelijk via de weg en bijna verlaten. Een meter of dertig uit de kust dobberde een motorboot. Helemaal niks te beleven.

‘Fuck, d’r is niemand,’ kreunde Anthony.

Toen ze goed keken zagen ze toch twee meisjes, maar die hadden hun badpak aan, zelfs het bovenstukje. Uit de verte was het moeilijk een idee te krijgen of ze wel een beetje mooi waren.

‘Wat doen we?’

‘Nou we er toch zijn...’

Ze naderden en de meisjes kwamen in beweging. Nu ze hen beter konden zien, hadden ze vaag het idee dat het piepjonge meisjes waren, speels en vooral ongerust. De kleinste stond ten slotte op en riep in de richting van de motorboot. Ze floot op haar vingers, staand in het water, heel hard, maar vergeefs. Meteen liep ze snel terug naar haar handdoek en kroop tegen haar vriendin aan.

‘Ze zijn bang,’ zei Anthony.

‘Jij niet dan?’

De neven voeren naar het strand, trokken de kano op het droge en gingen vlak bij het water zitten. Omdat ze niet meer wisten wat ze moesten doen, begonnen ze peuken te roken. Ze hadden geen blik gewisseld met de eerdere strandgasten. Wel voelden ze hun aanwezigheid achter zich, hun doffe, onoverkomelijke vijandigheid. Anthony kreeg vaag zin om af te nokken. Anderzijds zou dat jammer zijn, na alle moeite die ze hadden gedaan. Wisten ze maar hoe ze het moesten aanpakken.

Na een paar minuten verhuisden de meisjes hun spullen naar het an-

dere eind van het strand. Ze waren echt supercool, met paardenstaarten, meisjesbenen en meisjesbillen, borsten, alles. Ze begonnen weer te roepen naar de motorboot. Anthony wierp korte blikken op ze. Hij vond het vervelend dat ze zich zo druk maakten om hen.

‘Het is het meisje van Durupt,’ fluisterde zijn neef.

‘Welke?’

‘Die kleine, met dat witte badpak.’

‘En de ander?’

De andere, die kende zijn neef niet. Hoewel je er niet overheen kon kijken. Van nek tot enkels was ze één strakke, zware lijn, en het haar van de boven op haar hoofd vastgebonden paardenstaart maakte een enorm massieve indruk. Op haar heupen werd het badpak vastgehouden met koordjes. Als je die had losgemaakt zouden ze duidelijke sporen achterlaten op haar huid. Vooral haar billen waren ongelooflijk.

‘Tja...’ gaf zijn neef toe, die soms gedachten kon lezen.

De mensen op de boot reageerden uiteindelijk toch. Het was duidelijk een paar, de vent een sportief type, de vrouw bijna onaangenaam blond. Ze brachten snel hun kleding in orde, de sportieveling trok hard aan de starter en meteen maakte de boot met een klaaglijk, lang mixer-geluid een draai. In minder dan geen tijd waren ze bij het strand. De sportieveling vroeg de meisjes of alles in orde was, ze zeiden ja. Wat de blondine betreft, die keek op een bepaalde manier naar de neven, je zou zweren dat ze net met een brommer haar kamer waren binnengereden. Het was Anthony opgevallen dat de sportieveling gloednieuwe Nikes Air droeg. Hij had niet eens de moeite genomen ze uit te trekken voordat hij in de plomp sprong. Hij kwam naar ze toe, met de meisjes achter zich aan. Je voelde duidelijk dat hij de neiging had de baas te spelen. Zijn neef stond op om ze warm te ontvangen. Anthony ook meteen.

‘Wat doen jullie hier?’

‘Niks.’

‘Wat willen jullie?’

Het ging de gevaarlijke kant op. De sportieveling was zeker niet zo groot als zijn neef, maar van het narrige, zelfgenoegzame soort. Hij zou het er niet bij laten zitten. Anthony had zijn vuisten al gebald. Na één opmerking van zijn neef was er geen wolkje meer aan de hemel: ‘Hebben jullie misschien vloeitjes?’

Prompt gaf niemand antwoord. Anthony stond scheef weggedraaid, met zijn hoofd gebogen, een gewoonte die hij had aangenomen om zijn sombere oog te verbergen. Zijn neef had nu een doorweekt pakje ocb-vloeitjes tevoorschijn gehaald en liet het aan de anderen zien.

‘De mijne zijn waardeloos geworden door het water.’

‘Hebben jullie dan wat om te roken?’ vroeg de sportieveling verbaasd.

Zijn neef haalde een Kodak-doosje uit zijn zak en liet het balletje hasj dat erin zat rammelen. Meteen ontspande iedereen, vooral de sportieveling. Ze voelden dat de vijandigheid ongemerkt uit de lucht was verdwenen. De sportieveling had vloeitjes. Hij was nu een en al opwindend.

‘Waar heb je dat vandaan? D’r is niks meer momenteel.’

‘Ik heb ook wiet,’ zei zijn neef. ‘Belangstelling?’

Duidelijk, ja. Twee weken voordien was de speciale politie-eenheid aangevallen door jongelui van de nieuwbouwwijk, en als vergelding had de popo een vrij gerichte overval georganiseerd op een paar appartementen in de Degas-flat. Er werd verteld dat de helft van de familie Meryem min of meer in de nor was gestopt, en sindsdien was er in de hele stad geen klontje meer te vinden. Botte pech, zo midden in de zomer.

Als gevolg daarvan lagen andere drugslijnen op hun gat. De grove koppen reisden heen en weer naar Maastricht en zijn neef had op de camping een plannetje uitgebreed met een paar Belgen. Twee broers met piercings, die hun hele leven lang niks anders deden dan naar techno luisteren en xtc slikken. Een mazzel, ze zaten twee weken in Heillange voor een familievakantie. Dankzij hen had een koerier met cannabis uit Nederland het traject vanuit Bergen afgelegd, samen met een bijna rode Marokkaan die maakte dat je zin kreeg naar films met Meg Ryan te kijken en intussen koekjes in warme melk te dopen. Zijn neef deed dat spul van de hand voor tweemaal de normale prijs, honderd piek per gram, in de La Grappebuurt en omgeving. De gebruikers zetten wel een beetje een keel op, maar dokten toch liever dan zonder te zitten.

Als Anthony ’s avonds een laatste rondje door zijn buurt fietste, kon hij de geur ruiken van die speciale stuff, die door de halfopen veluxramen naar buiten filterde. Onder de hanenbalken maakten jongelui die amper ouder waren dan hij een trip terwijl ze *Street Fighter* speelden. Op de begane grond keek hun vader naar *Intervilles*, met een pilsje in zijn hand.

Zijn neef stak een triple joint op en gaf hem door aan de sportieveling, die Alex heette en steeds aardiger werd. Daarna was het Anthony's beurt. Hij nam een paar trekjes en gaf hem door. Anthony kende het meisje van Durupt van naam. Haar vader was dokter en ze had de reputatie tamelijk roekeloos te zijn. Er werd met name verteld dat ze de BMW serie 3 van haar ouweheer op een zaterdagavond in de prak had gereden, wat nogal opmerkelijk was voor iemand die zelfs nog geen rijles had gehad. En ze deed hét ook. Naar haar kijkend, haalde Anthony zich dingen in zijn hoofd.

Daarentegen kwam dat andere meisje uit de lucht vallen. Bovendien zat ze juist vlak naast hem. Zo had hij de sproeten ontdekt, het dons op haar dijen en het zweet dat uit haar navel naar het elastiek van haar badpak gleed.

Zijn neef rolde meteen nog een stickie en Alex kocht voor tweehonderd piek cannabis van hem. Ze waren nu allemaal heel ontspannen, met een droge mond en lacherig. De meisjes, die flessen Vittel hadden meegenomen, boden drinken aan.

'We waren eerst gekomen om topless meisjes te zien.'

'Dat is stom gelul. Hier loopt niemand ooit in ze nakie.'

'Misschien vroeger wel.'

'En nou willen jullie zeker dat wij onze kloffie uitdoen?'

Anthony keek naar zijn buurvrouw. De vraag kwam van haar. Verrassende tante. Op het eerste gezicht maakte ze een passieve indruk, bijna dierlijk onverschillig, en als je haar zo zag, klagerig en vaag, had je kunnen denken dat ze ergens op een perron op een trein zat te wachten. Anderzijds was ze brutaal, grappig en een feestbeest. Ze was trouwens behoorlijk loom geworden door het eerste stickie. En ook rook ze verschrikkelijk lekker.

'Hé, moet je horen!'

In de verte stegen klachten op van vijftig cc's, met hun hoge uithalen en hun zware terugslag, dezelfde motoren als daarstraks.

'Ze zoeken ons.'

'Wie?'

'De jongens van het centrum.'

'Oeiiii, dat zijn felle gasten dit jaar.'

'O ja?'

‘Die branden dat hebben zij gedaan.’

‘Nee hoor, de grove koppen.’

‘Waarom zoeken ze jullie?’

‘De kano. Die hebben we gepikt in het recreatiecentrum.’

‘Tjezus, hebben jullie dat echt gedaan?’

Ze lachten een poosje, beschut, high en zelfvoldaan. De hitte was afgenomen en er kwam iets zoets in hun neusgaten, een geur van houtskool, van bos en te droge bomen. De insecten zwegen nu de zon daalde en het enige wat er nog te horen bleef was het kabbelen van het meer, het verre geluid van de rondweg en het helse kabaal van de tweetaktmotoren dat af en toe door de lucht scheurde. De meisjes hadden t-shirts aangetrokken en hun bovenstukje uitgedaan. Onder de stof kon je hun borsten een beetje zien bewegen. Het kon ze niet schelen en de jongens deden alsof het ze evenmin iets kon schelen. Anthony had eindelijk zijn zonnebril afgezet. Op een bepaald moment betrapte hij zijn buurvrouw op een blik, ze probeerde blijkbaar uit te zoeken wat er aan de hand was met zijn scheve smoel. Even na zessen begon ze ongeduldig te worden. Waarschijnlijk was het tijd om naar huis te gaan, ze kon niet stilzitten. En omdat ze vlak bij Anthony de kleermakerszit had aangenomen, raakte haar knie uiteindelijk die van hem aan. Idioot zacht, een meisje, je went er nooit helemaal aan.

Deze heette Stéphanie Chaussoy.

Dat was Anthony's zomer toen hij veertien was. Alles moet een keer beginnen.